

Rytter: Jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige den højtærede Minister vor Støtte til Gennemførelsen af Forslag til Lov om Ægteskabets Retsvirkninger. Vi fra vor Side har med Glæde set, at Ministeren fremsætter Lovforslaget i den Skikkelse, det her har, og at Ministeren ikke har genopfrisket det tidligere foreslaaede Udtryk Gifteeje og Gifteret, hvorved man kom ind paa noget, der ikke havde historisk Hævd i vor Ret. Endvidere ser vi med Glæde, at Ministeren har sluttet sig til Forslaget, som det er vedtaget i Landstinget, saaledes at man ikke giver Øvrigheden Ret til at indblande sig i Forholdet mellem Ægtefællerne i saa stor Udstrækning som tidligere, men denne kun, ligesom nu, har Ret til at blande sig ind i Forholdet med Hensyn til den almindelige Underholdspligt.

Naar jeg nu skal se paa Lovforslaget, er det rimeligt at tage Udgangspunktet i det, vi fik vedtaget i Landstinget i Fjor. Jeg tror efter den Behandling, Lovforslaget fik i Landstinget, at Partierne vil gaa med til det, vedkommende Parti gik med til i Landstinget; Lovforslaget blev den Gang delvis behandlet af Folketingsudvalget og Landstingsudvalget. Saa vidt jeg kan se, er der 5—6 Forskelligheder fra Landstingsforslaget. Jeg vil her henstille til Overvejelse, om det ikke var rimeligt, at man fremtidig, hvad jeg synes er en god Regel, og som man har gjort i Lovforslaget om Banker, trykker med Kursiv de Forskelligheder, der er fra lignende tidligere Lovforslag, det forekommer mig, at man i det nævnte Lovforslag faaren klar Oversigt over de Forskelligheder, der er Tale om.

Med Hensyn til § 11, Spørgsmaalet om, hvornaar den ene Ægtefælle bliver ansvarlig for dens andens Gæld, er Ministeren gaaet en Mellemvej mellem det, som det daværende Mindretal, og det, som det daværende Flertal holdt paa, og jeg tror, det er en ganske naturlig Mellemvej, Ministeren her er gaaet. Endvidere er der en Forskel i § 36, hvor det i Landstinget blev vedtaget, at naar der blev oprettet en Ægtepagt, eller i det hele taget naar en Ægtefælle vilde give den anden en Gave, skulde det sanktioneres af Øvrigheden, eventuelt af Justitsministeriet. I det foreliggende Lovforslag har den højtærede Minister foreslaaet, at det altid skal godkendes af Justitsministeriet. Jeg vil dog henstille til Overvejelse, om man ikke her ligesom ellers kunde overlade Afgørelsen til Øvrigheden; det forekommer mig lettere, og jeg kan ikke se, der er nogen Far-

ved det. Forskellighederne, som er foreslaaet i §§ 38 og 40 om Fristers Indførelse, tror jeg ikke der vil blive Diskussion om. Den Mellemvej, Ministeren er gaaet med Hensyn til § 44, nemlig at der skal betales en Afgift til Statskassen af 10 Kr. og ikke som vedtaget i Landstinget en af Justitsministeren fastsat Takst, tror jeg ogsaa er en god Mellemvej; det er her foreslaaet, at det er Skifteretten, som kan eftergive de 10 Kr., det var en Ulempe ved det tidligere Forslag, at Sagen eventuelt skulde sendes ind til Justitsministeriet, hvilket vilde volde noget Besvær. Jeg tror, man vil kunne blive enig om den Mellemvej, her er gaaet.

Dernæst er der en Forskellighed i § 54, som omhandler Spørgsmaalet om Arveretten for en Ægtefælle i det Tilfælde, der ikke er Børn eller andre Livsarvinger. Forholdet er dér faktisk det, at naar der oprettes Testamente, kan man sikre den efterlevende hele Formuen. Spørgsmaalet er blot, hvornaar man skal forlange, at der oprettes Testamente; og dér blev man i Landstinget enig om, at hvor der var Forældre eller Søkende, var det nødvendigt for Ægtefællen at oprette Testamente for at give den anden Ægtefælle hele Formuen. Et Mindretal holdt paa, at Testamente var unødvendigt. Ministeren er her gaaet en Mellemvej, idet han skriver „Fader eller Moder“, men ikke medtager Søkende. Det er et Spørgsmaal, vi kan overveje nærmere i Udvalget. Det afgørende er, at vi faar en tydelig og klar Regel, saaledes at Ægtefæller ved, hvornaar det er nødvendigt at oprette Testamente for at sikre vedkommende Ægtefælle hele Formuen, hvis det er Meningen.

Den højtærede Minister var inde paa, at ved Forslaget nu var den virkelige Ligeberettigelse mellem Ægtefællerne gennemført paa alle Punkter undtagen paa 4, som den højtærede Minister nævnte, hvor han mente, at det praktiske Livs Tarv havde sejret over den formelle Jura. Jeg tror ikke, det er rigtigt i det ene af disse Tilfælde, nemlig med Hensyn til § 36. Dér er Forholdet desværre det, at den formelle Jura har sejret over det praktiske Livs Tarv. Forholdet er nemlig, at baade Mand og Kone, naar de giver hinanden Gaver, fra begge Sider skal ind til Ministeriet. Det er ikke blot som oprindeligt foreslaaet i vort Forslag, naar det er Konen, der giver Manden Gaver; heri kunde der nemlig rummes en Fare, idet hun mulig kunde handle under et Pres. Jeg gik med til den ændrede Affattelse — den, som Ministeren